

Op deze zondag (17de) snorkelen we eerst eens de andere kant op, richting Aqua Line. Daar zijn veel ondieptes met spelende kinderen en zwemmers. Tegen de verwachting in zien we er toch veel vissen, o.a. wolven van sardientjes, veel Picasso Triggervissen en bij een anemoon kleine Nemo's, oftewel clownvisjes. Grappig om tussen de benen van baders toch zoveel vis te zien!

De doordeweekse dagen voor mij vullen zich met huishoudklusjes, administratie, e-mails en kaarten schrijven, m'n Ivriet ophalen, veel lezen en boodschappen doen. Niks gehaast, dus zeer luxe. Af en toe pak ik iets grondig aan zoals duivenshit schrapen; de kozijnen buiten worden regelmatig ondergescheten door de duiven die deze gebouwen als zeer aantrekkelijke verblijfplaats zien. Om te voorkomen dat het overal heen waait, schrap ik dan eerst met een steekmes de boel in een plastic zak, wat er verder echt niet afaaat boen ik er met warm water af. De lucht die daarbij vrijkomt is niet te beschrijven zo goor! Maar er zit niks anders op. De speelgoedslang die we op een van de kozijnen hadden geplakt om de duiven af te schrikken hing nog met 1 bandje vast (door de felle zon zijn de anderen gebarsten) maar dan wel extra lekker vastgekit met, u raad het al, duivenpoep! Die truc kunnen we dus vergeten....

Het stukje home-improvement deze keer; stevig gaas aan de buitenzijde van het steenwerk in de utility-room plaatsen. Er zat al gaas aan de binnenzijde, maar de duiven wisten dit om te buigen zodat ze toch binnen wisten te komen en zo hadden ze ook genoeg houvast om op de richels te zitten. Met als gevolg; vuil, veren en nog meer poep, niet echt fris. Het oude gaas was inmiddels ook knap vies. Nu ziet het er niet alleen schoner uit maar het staat ook mooier. Als nu t.z.t. de sporen van de lekkage weg zijn dan kan ik daar eens echt goed boenen. Verder twee wissellijsten gekocht en een collage gemaakt van de speelkaarten die we in Piraeus gekocht hebben. Er valt niet met de kaarten te spelen gezien het design maar zo komen de Griekse goden en godinnen die erop afgebeeld staan toch tot hun recht. De wel erg witte muren kunnen hier en daar wat kleur gebruiken.

Op donderdag (21ste) zien we plotseling stuntvliegers in formatie vliegen boven Aqaba. Net als de Red Arrows maken ze allerlei figuren en laten ze rooksporen van kleur na. Geen idee wat de aanleiding is maar dat weten we ook nog niet precies van de gigantische vlag die "aan de overkant" verzezen is. Later vernemen we dat het niet de vlag van Jordanië is, maar de vlag van de Hasjemieten (claimen afstammelingen van profeet Mohammad te zijn). Dat verklaart waarom de kleuren "verkeerd om zitten" en het ontbreken van de witte ster. De vlag (afmeting: 80m x 44m, de mast is 136m hoog) is eerder een statement naar Saoedi-Arabië dan naar Israel. Echt soepeltjes verloopt het echter niet met de lap stof, de vlag is al eens kapot gewaaid, met de regen verleden weekend zondag 31ste (ja, ja!) was 'ie ineens "verdwenen"(waarschijnlijk te zwaar geworden) en het schijnt dat omwonenden gek worden van het klapper-lawaaï (als geweerschoten). Voor meer info: www.debka.com en het artikel "Hashemite Dynasty...." aanklikken. De nieuwsgaring van Debka staat hier bekend als snel en grondig, doch flink rechts.

We kunnen de vlag vanaf het balkon wel goed zien maar gelukkig niet horen. We hebben er dus ook op vrijdagavond (de 22ste) geen last van gehad tijdens ons eerste etentje hier met Ruth & Yuval als gasten. De grote tafel op het balkon gezet en lekker de hele avond buiten gehangen en Taco's gesnoept.

Voor wie niet goed wordt van al dat genieten van ons; op zondag (24ste) heb ik het toilet iets te veel naar m'n zin gezien (en daar bleef het niet bij helaas). Geen idee wat de oorzaak was, maar er volgden dagen met het eten van rijst en er een tikkie slap bijhangen. Om toch positief te blijven; wat heerlijk om je rot te voelen zonder te klappertanden van de kou! Een openbaring.....

Op maandag komen de verzekeringsman en de schilder langs om de schade van de lekkage te bekijken. Na een vluchtige bezichtiging en overdaad aan ietwat onbeschoft gedrag zijn de heren weer vertrokken zonder iets te laten weten. Na tien minuten staat de schilder weer voor de deur, hij komt het direct in orde maken. Let wel, zonder afplak- en beschermingsmaterialen en we hebben niets kunnen voorbereiden. Henk laat hem, netjes als hij is, vriendelijk weten dat dat geen goed idee is. De schilder werkt naar eigen zeggen zo goed dat hij geen plastic nodig heeft, we denken daar echter anders over. Kortom; opzouten! Inmiddels met de huiseigenaar afgesproken dat we zelf een schilder gaan zoeken.

Dondagavond doen we een rondje boodschappen, de vitrage stof (voor over het bed) is gearriveerd. Als we weer bij de auto komen en naar de volgende stop willen, start Shai niet meer. Wat is dit nou? Wel door Europa scheuren en het nu niet meer doen? We vallen onze aardige buurman maar weer eens lastig, na wat bellen en een snelle pizza eten aan het strand komt Yuval ons met de Jeep helpen. Starten via de kabels gaat niet, dan maar naar de garage van de flat slepen. Ruth is inmiddels ook gearriveerd en zo rijden we langzaam richting huis. Zelfs de alarmlichten willen niet meer werken (al floepen ze een klein stukje ineens aan) maar ondanks de algemene rijstijl van Israeli's komen we gelukkig zonder extra schade aan. Ik zoek via internet naar Hyundai info in Israel en Eilat en Henk haalt de accu naar boven om hem op te laden. De volgende ochtend blijkt dat niet te baten, Shai geeft geen krimp. De Hyundai garage in Eilat vervangt geen accu's, raar maar waar. Ze geven wel een telefoonnummer van een accu-bedrijf en met behulp van de plaatselijke gouden gids achterhalen we het adres. Henk gaat met de taxi een nieuwe accu kopen. Voor ik het weet belt hij me op en hoor ik op de achtergrond een tevreden brommende Shai. Blij dat het probleem is opgelost rijden we direct terug naar de accu-dealer om de oude accu in te leveren, alles werkt weer zoals het hoort. We houden het erop dat de combinatie van een paar dagen stilstand, deze ochtend enkele kleine stukjes rijden (veel starten) en het blijven branden van een lampje achterin de oorzaak is. Later merken we echter dat de camera achter niet altijd spontaan uitgaat bij het uitzetten van de motor, die gaat dus voortaan via de schakelaar op uit!

Tegen zondag (31ste) zo opgeknapt dat ik weer in m'n neopreen shorty durf te zwemmen. Na het snorkelen buiten het rif, gaan we ook nog even een afgezet stukje direct aan het strand in. Bij het onderwater kijken blijken we in vissoep beland te zijn, er zwemmen diverse prachtige papagaai-vissen, een trigger en een wrasse om ons heen. Het zijn er zoveel en ze komen zo dichtbij dat het zelfs even schrikken is. Ondanks dat je ze niet mag voeren vertonen ze toch schooi-gedrag (want veel mensen kunnen het niet laten).

Vandaag (maandag de 1ste) komt er weer een voornemen uit. Ik ga beginnen met Pilates-lessen. Pilates is een rustig soort gym met als doel het verbeteren van de ademhaling en je lichaamshouding. Aangezien ik sinds de zomer flinke rugklachten aan m'n lijstje heb mogen toevoegen, zal ik toch iets moeten ondernemen om dit op te vangen. Bovendien hoop ik zo de conditie op te krikken. Via internet vindt ik een zekere Daniella, zij heeft een eigen studio in Tel-Aviv. Zij verwijst mij door naar Rina die prive-lessen geeft in Eilat. Na wat telefoontjes en speurwerk naar haar adres is het vanavond dan echt zover. Ik ga wat eerder voor uitleg en kennismaking en daarna doe ik direct met de les mee. Het is een "nieuwe" groep en we zijn

met maximaal 6 deelnemers. Ik lig met de mat naast Rina zodat ze me goed in de gaten kan houden maar veel oefeningen zijn nog bekend van klassiek ballet en aerobics. Naast het gymen is het vast ook goed voor m'n woordenschat in Ivriet. Het smaakt naar meer en ik geef me dan ook na de les gelijk op voor de maan- en woensdagavondles.

Als je tijdens het oefenen pijn voelt dan moet je direct stoppen want Pilates vraagt niet om pijn. Na de les ook nergens last van, op dinsdagmiddag slaat echter de man met de hamer toe. Mocht ik mij zorgen gemaakt hebben over het verlies van spierkracht, ik ben nu helemaal gerust gesteld; ze zijn niet weg maar luid en duidelijk aanwezig! Even doorzetten....

Op donderdagavond krijgen we de "NL-club" op visite. Tijdens ons vorige verblijf hier zijn we door de organisatie uitgenodigd voor een BBQ op het strand en nu willen we een gebaar terug maken. In december houden ze een conferentie van enkele dagen met als thema "Een moment voor jezelf" en vanavond wordt daar alvast informatie over gegeven, verder is het bedoeld als gezellige ontmoeting voor kaaskoppies die in Eilat wonen. Ruda is lekker op tijd in Eilat en we kletsen op het balkon heel wat af. Zo tegen 19:30u komen de eersten binnen. Na koffie/thee met koek (hoe Nederlands!!!) vertelt Miriam over de conferentie en na de pauze met een hapje begint al snel het onderling bijkletsen. Overigens, de uit NL meegenomen zoute pinda's, wikkels en nibbits worden goed aangesproken, leuk!

Ruda heeft de "eer" onze eerste logee te zijn. De volgende dag vertrekt ze met de bus van 08:00u weer richting Dode Zee. Henk brengt haar naar het busstation. Al met al een geslaagde avond en aktie.

Op zaterdag een echte rommeldag. Henk wil graag werken en ik slaap heel lui heel erg uit en 's middags zoek ik allerlei lichaamsdelen en termen zoals strekken, buigen en flexen op in de woordenboeken om met Pilates wat meer van het Ivriet op te vangen. Rina vertaalt wel alles voor me (zij wil graag haar Engels verbeteren) maar voor mijn Ivriet is dit beter. Dit kan ik direct in praktijk brengen, dan blijft het ook beter hangen. Laat in de middag krijgt de buurman van twee etages lager het weer op z'n heupen, hij moet een geluidsinstallatie hebben staan waar een Pathe bioscoop jaloers op moet zijn. De vibraties trillen door het hele appartement heen en het volume staat op standje mega. Henk zakt maar weer eens af. Na 5 minuten aanbellen en op de deur bonzen met als gevolg dat de daar aanwezige honden zich helemaal schor blaffen, doet de waarschijnlijk ietwat dove buurman open. Zijn reactie: "Het staat nu toch niet hard?" (kan het dan nog harder?). Henk's reactie: "Het is in ieder geval knap lastig!". Ik heb ook al een keer om twee uur 's nachts de politie gebeld maar merkte toen niks qua verbetering. Heb me voorgenomen dit wel vol te houden aangezien anderen me dit blijven adviseren, kennelijk een vorm van Nationale Sport. Okay, iedereen leeft hier veel buiten (op de airco-holics na) en het is een feestjes-volk maar de algemene consensus is dat er vanaf 23:00u tot 07:00u geen geluidsoverlast mag zijn. En na enkele nachten dreunen.....

Zondag (7-11) gaan we weer richting Coral Beach. Vergezeld door een enorme zak met lege plastic flessen die we voortaan in de verzamelkooi bij dit strand gooien. Zij zijn er blij mee en wij zijn er zo mooi van af. Om de zoveel tijd komt er een soort vuilniswagen met een zuigslang om de kooi te legen. Kunnen we toch een stukje aan milieu verbetering doen. Als we gaan snorkelen blijkt hoe vies het vandaag in het water is. Er staat al een paar dagen totaal geen wind dus de stroming neemt niks mee. Al snorkelend vissen we onderweg plastic boodschappentasjes en een klein emmertje op. Het emmertje wordt wel gebruikt door drie piepkleine visjes (nog geen vierde van een pinknagel) als bescherming, maar die moeten hun heil maar ergens anders zoeken. We zien vandaag ook maar liefst 3 koraalduivels (waarvan 1

kleintje) maar ze zwemmen sloom genoeg voor mij om er op m'n gemak naar te kijken (wel met afstand natuurlijk!). En we komen een mini, mini, mini kwalletje tegen, aandoenlijk schattig. Als we op de zwemtrap de plastic troep uitstallen en even later in de bak dumpen zie je ze denken: "Wat zijn dat voor een rare vogels?" maar het grappige is dat we 's middags diverse Israeli's afval zien oprapen (ook uit zee) en dit netjes in de aanwezige afvalbakken gooien: Metshoejan! Of te wel: uitmuntend! Vlak voor we weggaan maakt Henk nog foto's vanaf de pier, het ontbreken van wind en fel zonlicht maakt de vissen goed zichtbaar. Als klap op de vuurpijl zien we dicht langs het strand een kleine blauw gespikkelde rog zwemmen, we lopen een tijdje met hem mee (die foto is jammer genoeg niet gelukt).

-----/-----